

Mile Tasić

IVAN MANJAESKO

Galerija Gradske biblioteke, septembar 2005.

Izložba Ivana Manjaskoa zatekla je mnoge koji poznaju njegovo dosadašnje stvaralaštvo pejzažno, štafela-jsko. Uspeo je on do sada da zametne trag i prikrije ono što ga mnogo više i iskrenije pritiska stvaralačkim "moranjem". Možda je samo dobro kritičarsko oko moglo naslutiti na nekim Manjeskovim slikama da je njegov duhovni lik okrenut nečemu drugom, da se njegov stvaralački potencijal ipak troši na nečemu što nam još uvek ne otkriva.

Pred nama je izložba koja nam na pravi i hrabar način otkriva umetničko artistsko biće, njegovu neminovnost, njegovu okrenutost kako konceptualnoj obnovi svoje mladosti, tako i trnutnog tragalaštva na platformi apstraktnog izraza. Upravo

ove dve ravni spojene u jednom umetničkom biću i u tesnoj komunikaciji zapravo čine pravce kojima plovi Ivan Manjesko. Sećanje na detinjstvo kako ono najranije tako i ono pozno vezano je za konkretnu sliku, najčešće za arhetipski san. Upravo taj san detinjstva umetnik oblači u pidžamu i čini ga bajkovitim. To je ta čvrsta linija kojoj se Manjasko poklonio i pokušao da ovekoveči za svagda. Efemernost kao neminovna kategorija pred svima kod ovog stvaraoca je zaustavljena u dečaćkom koloritu, razigranoj pikturalnosti doživljenoj ili traženoj. Stvari obučene u pidžamu nisu igračke već predmeti upotrebne vrednosti koji su umetnika okruživali od najranije mladosti, sa kojima je dolazio u dodir sve stasavajući i ipak se njima igrajući. Vaga, tragač, bure i sita, pralje, kante, soda boče, čiviluk, nakovanj i žrvanj, preko pegle, satova, kofera sve rastući do radio aparata, gramofona i televizora, kompjutera, gitare je san trajno zabeležen, uz još jedan nedosanjan san – san žene iz polučionog perioda pa sve do današnjeg traganja za njom.

Stvaralac kao da nas poziva i vraća u svoje bajkovito detinjstvo, u svoju prošlost zaokruženu konceptualnim šarenilom retko viđenim na subotičkom prostoru.

Kao antipod koji vodi dijalog sa šarenilom prošlosti jeste još uvek nedovoljno artikulisano tragalaštvo u apstraktnom izrazu

njegovih slika. Ponekad "polokovskim" izrazom sa pregršt kapljica, ponekad svedenim izrazom kružne, odnosno spiralne forme, ponekad još uvek nedefinisanim apstraktnim naslućenim kroz prozorske rešetke ili samo rešetke, ali uvek u tragalaštvu za stvorenom dubinom i nedokučivom magličastom daljinom.